

Bilag 7.

Oversættelse.

Landsretssagfører Hermod Lannungs indlæg den 31. oktober 1968 i det særlige politiske udvalg vedrørende apartheidspørgsmålet.

Under denne Generalforsamling vil medlemslandene gå i gang med at planlægge højtideligholdelsen af vor organisations 25-års jubilæum.

Ser vi tilbage og gør status, er der et nok så stort antal spørgsmål, hvor vi med rette kan være tilfredse med, hvad vi har udrettet, men der er andre, hvor vi må komme til den triste erkendelse, at vore bestræbelser på at se vore ønsker og forventninger opfyldt har lidt et totalt nederlag.

Højt oppe på listen over sådanne nederlag står apartheidspørgsmålet, der har været på dagsordenen fra denne organisations tidligste dage.

De forenede Nationer har måttet kæmpe med dette anakronistiske samfundsbegrebs onder, lige siden spørgsmålet om indernes behandling i Den sydafrikanske Union blev taget op på den første Generalforsamling, og den første af de mange resolutioner blev vedtaget den 8. december 1946.

Senere blev spørgsmålet udvidet fra det såkaldte indiske problem til i almindelighed at omfatte den sydafrikanske regerings apartheidpolitik — tanken om fuldstændig raceadskillelse.

I vore resolutioner er ethvert tænkeligt skridt blevet foreslået for at råde bod på situationen.

Kommissioner, udvalg, rapportører, venskabelig mellemkomst; mæglere er blevet udpeget; hver gang med skuffende resultat.

Danmark har gang på gang taget til orde i et forsøg på at bidrage til en fredelig løsning på denne truende situation, men alle bestræbelser har hidtil været forgæves.

Vi har sammen med andre lande forsøgt ikke blot at fordømme apartheidpolitikken, men også at fremme og vinde forståelse for dens modpol — et demokratisk, ikke-racialt

samfund, hvor alle kunne leve i fred og frihed og nyde lige rettigheder — ud fra den faste overbevisning, at kun et sådant samfund er mennesket værdigt, og at det desuden ville være i alle sydafrikanske indbyggerses velforståelige interesse.

Når vi nu ser tilbage, må vi erkende, at også disse bestræbelser har været forgæves.

I det forløbne år har den sydafrikanske regering endog fortsat med at gennemtvinge og intensivere sin apartheidpolitik, og den er gået videre med sine forsøg på at udbrede denne umenneskelige filosofi til områder uden for egne grænser.

Det kan derfor ikke undre, at generalsekretæren i sin tale i Algier i september måned konstaterede, at man mange steder har mistet troen på, at det vil være muligt at opnå en fredelig udvikling henimod et samfund hvilende på retfærdighed og ligeberettigelse.

Dersom jeg efter opmærksomt at have påhørt de mange indlæg såvel i generaldebatten som her i udvalget skulle sammenfatte de indtryk, de har efterladt, så ville jeg sige, at en følelse af resignation og skuffelse synes at have vundet overtaget.

Men trods alle tilbageslag vil det dog også være rigtigt at understrege De forenede Nationers fortsatte medvirken i kampen mod apartheid. Herom vidner beretningen fra det særlige udvalg om den sydafrikanske regerings apartheidpolitik.

Beretningen indeholder nogle meget interessante nye forslag. Jeg kan dog ikke undlade at udtale min beklagelse af, at den er fremkommet på så sent et tidspunkt, at det faktisk er umuligt for delegationen og for vore respektive hovedsæder at vie disse spørgsmål så stor opmærksomhed, som de fortjener. Jeg anmoder indtrængende alle de implicerede parter om i fremtiden at